

J A M U
J A M U

Divadelní fakulta

O VEDLEJŠÍCH POSTAVÁCH

Natálie Bočková

2. místo
Havlovské aktovky
Soutěž o nejlepší původní krátkou divadelní hru
podle hry Václava Havla
2022

Divadelní fakulta JAMU ve spolupráci
s The Václav Havel Library Foundation v New Yorku

POSTAVY:

Klára, žena, 30 let.

Adam, kluk v pubertě, 16 let.

Ošklivý hotelový pokoj. Místnost působí zastarale a neútně. Odemykají se dveře a dovnitř vstupuje KLÁRA. Rozhlédne se po prázdném pokoji: „Haló?“ – nikdo neodpoví. Poté vchází dovnitř, odkládá si věci a chvíli váhá, jestli se posadit. Sedá si, kouká se na čas, čeká, jestli se někdo objeví. Po nějaké době se dveře znovu otevírají a v nich stojí ADAM. Je v rozpacích, hledí na Kláru a mlčí. Klára na něj vyjeveně hledí zpátky.

ADAM. (Odvází se) Klára?

Klára nejistě pokývá hlavou. Adam ještě chvíli stojí ve dveřích a poté vstoupí dovnitř. Je nervózní. Svléká si bundu, odkládá si věc, nic neříká, Klára se na něj ve zmateném zamračení kouká. Když má Adam odloženo, ještě chvíli sečkává, ale poté k ní přechází a podává ji ruku. Klára jí potřese a potom si svou vlastní ruku utře do kalhot, Adam si toho všimne a omluvně si utře i on své ruce do kalhot.

ADAM. Pardon. Potí se mi. Nejde s tím nic dělat.

KLÁRA. Ty jsi Adam?

Adam pokývá hlavou.

KLÁRA. Kolik ti je?

ADAM. Šestnáct.

Klára na něj v šoku zírá.

ADAM. A vám?

KLÁRA. Nevykej mi.

ADAM. Promiňte. Teda promiň... Sakra.

Ticho.

ADAM. Snad nečekáš dlouho. Bus měl zpoždění. Čekáš dlouho?

Klára mlčí, s vytřeštěnýma očima na něj zírá.

ADAM. No a co tobě?

KLÁRA. Co mně?

ADAM. Kolik ti je.

KLÁRA. (Chvíli mlčí) Pane bože. To je neuvěřitelný. (Vstává, bere si věci)

ADAM. Co to děláš?

KLÁRA. Jdu pryč.

ADAM. Proč?

Klára se obléká.

ADAM. Nemůžeš mě tady nechat.

KLÁRA. Proč ne?

ADAM. Slíbila jsi, že mi pomůžeš. Že si pomůžeme navzájem.

KLÁRA. Nic takovýho jsem neslíbila.

ADAM. Ale přišla jsi.

Klára se zastaví. Hledí na sebe.

ADAM. Zůstaň ještě chvíli.

KLÁRA. Proč?

ADAM. Venku je zima.

KLÁRA. Mám bundu.

ADAM. Přece bys mě tady nenechala. Je mi přece teprve šestnáct.

KLÁRA. No a?

ADAM. Pokoj je na tvoje jméno. Našli by si tě, kdyby se tady něco stalo. Navíc tě tady viděly kamery. A na recepci.

KLÁRA. Ty bys tady něco provedl?

ADAM. Možná.

Klára chvíli váhá. Poté se posadí zpět.

KLÁRA. Jsi hajzlík.

Adam neodpovídá, sklopí pohled.

KLÁRA. Fakt ti je šestnáct?

ADAM. Jo.

KLÁRA. To je příšerný.

ADAM. Proč?

KLÁRA. Je to strašně smutný.

ADAM. A tobě je teda kolik?

KLÁRA. Třicet.

ADAM. To je taky smutný.

Ticho.

KLÁRA. Jak dlouho mě tu budeš držet?

ADAM. Přišla jsi sama, z vlastní vůle.

KLÁRA. Jo, to jsem ale ještě nevěděla, že jsi dítě.

ADAM. Nejsem dítě.

KLÁRA. Jsi dítě.

ADAM. Jsem dospívající.

Klára se opovržlivě zasměje.

ADAM. Proč ti to tak vadí?

KLÁRA. Protože kurva nebudu dělat něco takového s dítětem!

ADAM. V čem je to tak jiný od dospělého?

Klára mlčí.

KLÁRA. Říká se, že je to horší. Máš celej život před sebou.

ADAM. Nemám před sebou vůbec nic.

KLÁRA. Prosím tě, ty vůbec nic nevíš. Kdybych jen tušila, že jsi tak mladej, nikdy bych nepřišla.

ADAM. Jsi na mě zlá.

KLÁRA. Myslíš? A já bych zrovna řekla, že tohle je jeden z mých lepších skutků.

ADAM. Přišla jsi sem, abys mi pomohla.

KLÁRA. To říkáš ty.

ADAM. Říkáme to oba. Jen jsi na to zapomněla, protože ti vadí, kolik mi je.

Ticho.

ADAM. Hele, pokud fakt tak strašně moc chceš, tak klidně odejdi. Nebudu dělat žádný problémy. Ale myslím, že bys měla zůstat. Možná si myslíš, že je lepší odejít, ale lepší je zůstat a pomoci mi, tak jak jsi slíbila.

KLÁRA. Nic jsem neslíbila.

ADAM. Ale přišla jsi.

KLÁRA. A taky můžu kdykoliv odejít.

ADAM. To můžeš.

Klára si svleče bundu. Usadí se lépe do křesla.

KLÁRA. Nemohl jsi aspoň vybrat nějaký lepší místo?

ADAM. Lepší?

KLÁRA. Hezčí. Kde nemají tak kousavý křesla, třeba.

ADAM. Moc hotelů neznám.

KLÁRA. A tenhle znáš?

ADAM. Jednou jsem tady přespal.

KLÁRA. S rodinou?

ADAM. Sám.

KLÁRA. Ty chodíš v šestnácti letech sám po hotelech?

ADAM. Ne po hotelech. Po hotelu. Jednom jediným.

KLÁRA. Ty nejsi zdejší?

ADAM. Jsem.

KLÁRA. Tak proč jsi spal sám v hotelu?

ADAM. Kvůli takové blbosti... Pohádal jsem se s rodičema.

KLÁRA. Jasný. Něco takového mě mohlo napadnout.

ADAM. Však jsi mohla sama vybrat lepší místo. Nemusela jsi na to hned kývnout.

KLÁRA. Taky neznám moc hotelů.

ADAM. Vidíš.

Odmika.

KLÁRA. Takže ty máš špatný vztahy s rodičema?

ADAM. Ani ne.

KLÁRA. Tak proč jste se hádali?
ADAM. Kvůli škole. Už si to ani pořádně nepamatuju. Nebylo to ani nějak extrémně vyhocený, prostě jsem se jen najednou sbalil a šel jsem pryč. A pak mi byla zima a já jsem byl unavenej, a tak mě napadlo, že bych mohl jít do nějakýho levnýho hotelu.

KLÁRA. Kolik to tady vlastně stojí?

ADAM. 950 za noc.

KLÁRA. To teda není levný.

ADAM. Moc levnějších není.

KLÁRA. Třeba jenom špatně hledáš.

ADAM. To ne. Dal jsem si na tom fakt záležet.

KLÁRA. Budeš za to něco chtít?

ADAM. Doufám, že nebudeme muset platit.

Klára po něm nejistě pokoukne. Ticho.

KLÁRA. Pořád přemýšlím, jak ti to rozmluvit. Ale asi na to nemám sílu.

ADAM. Jsi unavená?

KLÁRA. Má smysl tě přemlouvát?

ADAM. Nemá.

Klára si oddechne.

ADAM. Odkud jsi vůbec přišla?

KLÁRA. Takže co? Ty si teď chceš povídat? Chceš si udělat novou kamarádku nebo o co ti jde?

ADAM. O nic mi nejde. Jen se ptám.

KLÁRA. Proč se ptáš?

ADAM. Chtěl bych tě poznat.

KLÁRA. Proč?

ADAM. Možná jsi poslední člověk, se kterým kdy budu mluvit.

KLÁRA. Ty si fakt strašně morbidní, víš to? Není náhodou emo nebo co to bylo už dávno z módy?

ADAM. Já se neřídím módou.

KLÁRA. Každý se řídí módou.

ADAM. Ale já ne. Já módu nesnáším. Hnusí se mi.

KLÁRA. Jsi divnej kluk. A hloupej.

ADAM. Donesl jsem ti dárek.

Klára jen vykulí oči, Adam sahá do batohu a vytahuje z něj zmačkanou dárkovou tašku, předává ji Kláře.

KLÁRA. Čím jsem si to zasloužila?

ADAM. Přišla jsi.

Klára si nejistě převezme dárkovou tašku a nakoukne do ní. Vytáhne lahev levné vodky, pobaveně si ji prohlédne.

ADAM. Vybral jsem špatně?

KLÁRA. Ne, to ne, jenom... Většinou se dává třeba víno. Nebo nějaké... kvalitnější alkohol.

ADAM. Nemám moc peněz.

KLÁRA. A kdes to vůbec vzal? Jak to, že ti to prodali?

ADAM. Trafikárky se většinou neptají.

KLÁRA. Aha? No, tak díky za tip. Už vím, od koho držet děti dál.

ADAM. Ty máš děti?

KLÁRA. Zatím jen jedno. Ale s manželem jsme se kdysi dávno domluvili na dvou, takže to asi co nevidět přijde.

ADAM. Chlapeček, nebo holčička?

KLÁRA. Chlapeček. Milan. Je to hrozný jméno, ale Pavel na tom trval. Jmenoval se tak jeho tatínek.

ADAM. Není až tak hrozný.

Odmilka.

KLÁRA. Tak to otevřeme?

ADAM. Klidně. Snad ti bude chutnat.

Klára otvírá vodku, poté vstává a bere ze stolu dvě čisté skleničky, nalévá tam vodku. Podává jednu Adamovi, ale pak se zastaví.

KLÁRA. Už jsi někdy pil?

ADAM. Jasně...

Klára přimhouří oči.

ADAM. Fakt! Jsem zvyklej. O mně se fakt bát nemusíš.

Klára mu předá skleničku, přituknou si a pak to do sebe kopnou. Klára se sklání pro flašku a hned nalévá nové panáky.

KLÁRA. Já normálně nepiju... Aby sis nemyslel.

ADAM. Nic si nemyslím.

Kopnou do sebe panáky, pak se posadí zpátky.

ADAM. Donesla jsi s sebou něco?

KLÁRA. Co myslíš?

ADAM. No, jak jsem ti psal. Že s sebou máš něco donést.

KLÁRA. Aha. Ne, nakonec ne. Pavel byl doma.

ADAM. To nevadí. Já jsem vzal. Můžu ti to ukázat?

Klára chvíli váhá, ale poté pokývá hlavou. Adam vstává, jde si pro batoh a sedá si. Začíná z batohu vytahovat různé předměty: provazy, nože, žiletky, divné lahvičky s něčím, platíčka prášků, igelitové sáčky a podobně. Klára po chvíli bere flašku alkoholu a pořádně se z ní napije.

ADAM. Chutná ti?

Ticho.

ADAM. Chceš, abych ti řekl, co je co?

KLÁRA. Ne, já asi tuším.

ADAM. Proč se tak tváříš?

KLÁRA. Jak se tvářím?

ADAM. Jestli je ti to nepříjemný, tak to zase schovám.

KLÁRA. *Co je tohle? (ukazuje na lahvičky s divnou tekutinou)*

ADAM. To mám od kamaráda. Prý to působí prakticky hned. Jednou si cucneš a do pár sekund je po tobě.

KLÁRA. A kde to vzal?

ADAM. To mi nechtěl říct.

Klára pokývá hlavou, napije se vodky.

ADAM. Preferuješ něco?

KLÁRA. Kde tolik věcí schováváš? To máš nějakou speciální skrýš?

Klára už začíná být opilá, od této chvíle bude čím dál opilejší.

ADAM. Doma.

KLÁRA. Copak ti rodiče nekontrolují pokoj?

Adam zakroučí hlavou.

KLÁRA. Jak je to možný? Kde to schováváš?

ADAM. No, ve skříni. Něco pod slipama, něco mezi ponožkami, něco za oblečením a pak pár věcí v peřináci.

KLÁRA. Copak se ti máma nedívá do oblečení?

ADAM. Ne.

KLÁRA. Jak je to možný?

ADAM. Nevím.

KLÁRA. Pokud tohle přežiju, tak budu moje dítě kontrolovat neustále. Všechno mu budu kontrolovat, aby ho nikdy nenapadly takovýchle debilní nápady.

ADAM. Ty pořád děláš, jako bych v tom byl sám. Jako bych tě donutil, abys sem přišla.

Ticho.

KLÁRA. Začínám mít hlad. Nemáš tady něco k jídlu?

ADAM. Zkus se podívat do ledničky.

Klára vstane, zavravorá a zasměje se tomu.

KLÁRA. Jejda, už na mě trochu dolehl ten tvůj dáreček.

Přechází k malé lednici, otevírá ji a vytahuje vše, co v ní najde. Jsou tam nějaké čokoládové tyčinky, limonády, šampus a pivo. Poté ze skříňky vedle vytahuje brambůrky a oříšky. Všechno si donese tam, kde před chvílí seděla, rozvalí se na gauč a otevře brambůrky.

KLÁRA. Dej si cokoliv. Zvu tě.

Adam si vezme limonádu, otevře ji a napije se.

KLÁRA. Ty seš fakt divnej kluk, víš to?

Adam neodpovídá, Klára do sebe láduje brambůrky, občas to zapije pivem.

KLÁRA. Potkala jsem kluky, jako jsi ty. Nikdy jsem se s nima teda nebavila. Ale chodili se mnou do školy. Jeden na základce a jeden na gymplu. Myslím, že v každé třídě je minimálně jeden.

ADAM. Jak to myslíš, kluci, jako jsem já?

KLÁRA. Ale, tak, prostě podobný typy. Všichni vypadáte podobně. Pubertální kluci s pupínkama a mastnýma vlasama, co vždycky chodí v černé. Straníte se holek, nezvládnete udržet delší oční kontakt... A většinou jste docela chytří. Jaký máš známky?

ADAM. Asi už bys neměla pít.

KLÁRA. Je to jenom pivo. *(Odmlka, jí brambůrky, když je dojí, olíže si prsty)* Máš nějakou holku?

Adam zakroučí hlavou.

KLÁRA. A měl jsi?

ADAM. Měl.

KLÁRA. Opravdovou holku?

ADAM. Jo.

KLÁRA. Nevěřím.

ADAM. Fakt.

KLÁRA. Nevěřím.

ADAM. Proč?

KLÁRA. To by ses na mě jinak tak blbě nekoukal. Tys nikdy neměl opravdovou holku.

Adam vstává.

ADAM. Zajdu si na záchod. *(Odchází)*

Klára chvíli jen tak polehává, poté si klekne na zem a prohlíží si věci, co přinesl Tomáš. Vezme do ruky lahvičku s podivnou tekutinou a zírá na ni. Pak ji ale odloží a znovu se napije vodky. Za nějakou dobu se vrací Adam, neseďá si, zůstává stát, kouká se na Kláru a mračí se.

KLÁRA. Co se na mě tak koukáš? *(Odmlka)* Haló. Země volá Adama.

ADAM. *(Marná snaha o pevný hlas)* Chtěl bych tě požádat, aby ses ke mně chovala líp.

Klára na něj chvíli kouká, pak vyprskne smíchy.

KLÁRA. To sis připravoval při čůrání?

ADAM. Jestli se mi budeš celou noc jen vysmívat, tak to řekni hned, ať si ušetřím čas. Myslel jsem, že jsi sem přišla, abysme si pomohli.

KLÁRA. Přestaň se vztekat a pojď si zpátky sednout. Už jsi ochutnal tohle? Je to fakt dobrý. *(Zvedne ze země náhodnou čokoládu)* Jestli si pro to hned nepřijdeš a nebudeš zase hodnej, tak to sním sama.

ADAM. Nemluv se mnou jako s dítětem.

KLÁRA. Vždyť jsi dítě!

ADAM. A ty jsi opilá kráva.

Adam i Klára se zarazí. Adam je překvapený, že to z něj vyletělo. Delší chvíle ticha, kdy na sebe mlčky hledí.

KLÁRA. Tak mám tu tyčinku sníst sama?

Adam na ni ještě chvíli hledí. Poté ale povolí a jde se k ní posadit, Klára rozpůlí tyčinku, každý si vezme svou půlku. Chvíli mlčky jedí tyčinku.

ADAM. Nejsi opilá kráva. Nebo... Jsi opilá. Ale nejsi kráva.

KLÁRA. Občas jsem trošku kráva.

ADAM. Trošku.

KLÁRA. Dobrá čokoláda, že?

Adam pokývá hlavou.

ADAM. Jak to, že jsi opilá tak brzo? I holky z prváku vydrží dýl.

KLÁRA. Jsem maminka a oddaná bydlenka. Nemám na pití čas. (*Lokne si vodky, odmlika*) Jak jsi mě vůbec našel? Jak jsi věděl, že budu chtít přijít?

ADAM. Nevěděl. Zkusil jsem to.

KLÁRA. A proč zrovna já? Kde jsi na mě vzal kontakt?

ADAM. To nebylo, že bych psal zrovna tobě. Nevěděl jsem, kdo jsi.

KLÁRA. A kde jsi na mě teda vzal kontakt?

ADAM. Prostě jsem si zadal do vyhledávání na Facebooku město Brno a pak jsem si přepsal nějaký dostupný emailový adresy a napsal jsem na ně. Bylo jich asi padesát.

KLÁRA. Proč jsi mi nenapsal rovnou na Facebook?

ADAM. Aby to bylo anonymnější. I mail jsem si kvůli tomu založil novej.

KLÁRA. Mohl sis založit novej Facebook.

ADAM. Mail je lepší. Obřadnější.

Klára se pobaveně zasměje.

KLÁRA. A odepsal ti ještě někdo?

ADAM. Pár lidí mi odepsalo. Ale tys byla první, kdo svolil.

KLÁRA. A svolil někdo po mně?

ADAM. Jeden člověk.

KLÁRA. Kdo?

ADAM. Nějakej děda z Bystrce.

KLÁRA. A zkusíš to s ním?

ADAM. Doufám, že nebudu muset.

Odmlika.

KLÁRA. A co ti psali ti ostatní lidí?

ADAM. Odepsalo jich jenom pár. Asi sedm. Tři z nich byly úplně blbosti, kde se mě ti lidi snažili povzbuzovat a tak... Psali tam nějaký motivační kraviny, hned jsem to vymazal. Další tři mi odpověděli, ať už jim nikdy nepíšu a jeden z nich dokonce vyhrožoval, že se s tím obrátí na policii.

KLÁRA. Fakt? A obrátil?

ADAM. Nevím. Ještě mě nezavřeli.

KLÁRA. A to je všechno?

ADAM. Ještě jeden člověk mi odpověděl. Na celej ten můj mail napsal velkým písmem LOL.

KLÁRA. A já jsem přijala. Co je se mnou špatně?

ADAM. To bych taky rád věděl.

Klára sahá po plechovce s pivem, napije se.

ADAM. Nic ve zlým, jenom... By mě to fakt zajímalo. Proč jsi na to kývla. Myslel jsem, že budeš nějaká osamocená nemocná chudinka. Ale ty máš muže. A syna. A jsi... hezká.

Klára se usměje.

KLÁRA. To bych si asi měla trošku zkultivovat facebookovej profil, pokud mě takhle prezentuje.

ADAM. Však tam skoro nic nemáš. Jenom tu jednu fotku s kloboukem a slunečníma brýlema. Z té se nedá nic poznat.

KLÁRA. Tys mi projížděl Facebook?

ADAM. Chtěl jsem vědět, s kým se potkám.

KLÁRA. A myslel sis, že se potkáš s osamocanou nemocnou chudinkou.

ADAM. Nečekal jsem, že by to přijal někdo... normální.

KLÁRA. Tak to asi nejsem normální.

ADAM. Proč jsi teda přijala?

KLÁRA. To musíš pořád do všeho strkat nos?

ADAM. Jo.

KLÁRA. No, tak toho nechej. Nebo se na tebe vyseru a zavolám na recepci, že mi na pokoji pije alkohol nezletilej perverzák.

Klára a Adam chvíli mlčí. Klára pije pivo.

ADAM. Máš nějaký problémy doma?

Ticho.

ADAM. Podvádí tě manžel?

KLÁRA. Cože? Proč by mě měl podvádět?

ADAM. Já nevím. Hádám.

KLÁRA. Hádáš blbě.

ADAM. Máš nemocný dítě?

KLÁRA. Ne a už toho nech.

ADAM. Máš nemocného manžela?
KLÁRA. Přestaň! To nemůže člověk chtít umřít, aniž by se mu děla nějaká katastrofa?
ADAM. Zdravej člověk ne.
KLÁRA. Nic o tom nevíš.

Odmilka.

ADAM. Takže chceš umřít.
KLÁRA. Nic takového jsem neřekla.
ADAM. Přesně tohle jsi před pár vteřinama řekla. Navíc jsi přišla.

Odmilka.

ADAM. Deprese se dají léčit.
KLÁRA. Ticho.
ADAM. Existují prášky. A terapie.
KLÁRA. Ticho!

Klára sahá po flašce vodky. Dlouho pije, vypadá u toho, jako by ji to bolelo, mračí se. Poté flašku nechá klesnout k zemi, zavře oči a zhluboka dýchá. Adam se na ni nějakou dobu jen mlčky kouká. Poté se k ní však nakloní a Kláru, která se zavřenýma očima oddychuje, políbí na rty. Klára vytřeští oči a vyděšeně se odtáhne.

ADAM. Promiň!
KLÁRA. Co to má být?!
ADAM. Promiň! Promiň!
KLÁRA. Proč jsi to udělal?!
ADAM. Promiň! Promiň.

Ticho. Klára se drží za pusu a vyděšeně na něj zírá.

KLÁRA. Proč jsi to udělal?
ADAM. Nevím. Promiň.
KLÁRA. Nevím, jestli jsem ti dala nějaký špatný signály, ale tohle nechci. Tohle fakt nechci.
ADAM. Jo, já vím... Promiň.

Ticho.

KLÁRA. Proč jsi to udělal?
ADAM. Nevím... Myslel jsem...
KLÁRA. Co jsi myslel?
ADAM. Prostě... Že bych měl. Ale spletl jsem se.
KLÁRA. Proč bys měl?
ADAM. Nevím, neřeš to. Promiň.
KLÁRA. Proč bys měl?
ADAM. Zapomeň na to. Dělejme, že se to nestalo. Prosím.
KLÁRA. Odpověz mi, nebo jdu pryč.

Ticho.

KLÁRA. Nedělám si srandu. Dělej.

Ticho. Klára po chvíli vstává.

ADAM. Ne, počkej. Nechod'. Posad' se zpátky. Prosím.

Klára si ho chvíli měří pohledem, ale poté si sedne zpátky.

KLÁRA. No?

ADAM. Prostě... Mi to připadalo vhodný. Nevím proč.

KLÁRA. Tak se zamyslí.

ADAM. Nějak jsem cítil, že se něco musí stát.

KLÁRA. Ty sis myslel, že s tebou něco chci mít?

ADAM. Ne, nemyslel. Víím, že se mnou nechceš nic mít. Je to dost očividný.

KLÁRA. Tak proč jsi mě políbil?

Adam přemýšlí, jak se vyjádřit, hledá slova. Opře se hlavou o sedačku za sebou.

ADAM. Prostě... Celej můj život se schyloval k tomuhle. Tak jsem jenom chtěl, aby to bylo... Ale byla to blbost. Vždycky je to blbost.

KLÁRA. Proč by se měl tvůj život schylovat k tomuhle?

ADAM. Protože dnes v noci umřu.

KLÁRA. Nemusíš umřít.

ADAM. Ne, už jsem se rozhodl. Dnes v noci umřu. Ať už s tebou, nebo sám. Dnes v noci umřu.

KLÁRA. Seš si jistej. Nic tě nepřesvědčí.

ADAM. Nic.

Odmilka. Klára mu podá vodku.

KLÁRA. Chceš?

Adam si lokne.

ADAM. Je fakt hnusná, že?

Klára pobaveně pokývá hlavou.

ADAM. *(Povídá pomalu, na rtech se mu u toho vyklube malý úsměv)* Vždycky jsem si připadal, jako nějaký... smítko. Jako to nejniternější, nejzbytečnější smítko. Jako vedlejší postava příběhu, kterej patří ostatním. Ale ode dneška to bude jiný. Až umřu, všichni si to uvědomí.

KLÁRA. Co si všichni uvědomí?

ADAM. Všechno. Mě. Všechno. Až umřu, všichni budou mluvit jenom o mně.

KLÁRA. Nemusíš umřít, aby o tobě všichni mluvili. Můžeš třeba... Vynalézt lék na rakovinu. Nebo spáchat atentát.

ADAM. Udělají mi před školou pomník. Zapálí svíčky a dají tam nějakou fotku, na které mi to vůbec nebude slušet. Všichni se tam na mě budou chodit dívat, budou si na mě vzpomínat a povídat si o mně. Ředitel do rozhlasu vyhlásí minutu ticha, kterou všichni dodrží. Ve všech třídách, v každé místnosti ve škole ticho a bude to moje ticho. A přijde mi spousta lidí na pohřeb, kde o mně někdo bude mít proslov.

KLÁRA. Co bude říkat?

ADAM. Že jsem byl chytřej. A měl jsem dobrý nápady. A další věci, který si ani neuvědomuju. Moje máma bude strašně brečet a táta taky a přijede i babička a děda a všem bude strašně líto, jak předčasně jsem umřel a že mě nikdo z nich nestihl poznat. A až mi pak budou vyklízet pokoj, najdou tam spoustu mých věcí, co mi patřily, a všechny najednou budou důležité. Máma si bude čichat k mému oblečení a bude jí vonět, protože jí bude připomínat mně.

KLÁRA. A co ještě?

ADAM. Pojmenují po mně učebnu informatiky, tu s nejlepším zařízením a 3D tiskárnou. Nebude se jmenovat INF1, ale A. Valenty.

KLÁRA. Valenta je hezký jméno.

ADAM. Jo. Taky se mi líbí.

KLÁRA. Já jsem Novotná.

ADAM. Originální.

Rozesmějí se. Poté zavládne na chvíli ticho, oba mlčí.

ADAM. Mám to všechno naplánovaný.

KLÁRA. Máš to hezky naplánovaný. Vypadá to, že jsi chytřej kluk. A že máš dobrý nápady.

Adam se usměje.

ADAM. Jaký máš plány ty?

Klára na něj hledí a mlčí. Po chvíli jen pokývá rameny.

KLÁRA. Tak se na to ještě napijem?

ADAM. Na co?

KLÁRA. Přece na ty tvoje dobrý nápady.

Adam pokývá hlavou a Klára bere lahvičku s tekutinou. Nalije každému panáka do prázdných skleniček od vodky. Jednu si vezme, druhou podá Adamovi. Pohlédnou na sebe a přitůknou si. Tma.